

Denumire oficială	MIHAI EMINESCU
Categorie	Bust
Localizare	44°26'12.5"N 26°05'21.2"E
	Grădina Cișmigiu(Rotonda Scriitorilor)
	Parc
Edificare	Ion Jalea
	Sculptor
Anul realizării	
Anul amplasării	1943
Anul reabilitării	
Cod LMI	B-III-m-B-20037
Cod DGAPMFP	1028
Tip de proprietate	Disp. Primar General nr. 1685/1999
Stare de conservare	bust - murdărie și atac biologic soclu - atac biologic, scurgeri de murdărie;

Descriere tehnică

Dimensiuni: statuie: 0.92 m, soclu: 2,40 m

Material: statuie: marmură de Rușchița, soclu: piatră de Câmpulung

Pe fațada soclului este inscripționat: MIHAIL EMINESCU 1850-1889

Despre autor

Monumentul a fost realizat de Ion Jalea (1887 – 1983), sculptor român. A studiat la Academia de Arte Frumoase din București avându-i profesori pe Frederick Storck și Dimitrie Paciurea. Și-a desăvârșit educația artistică la Academia Julian din Paris sub îndrumarea lui Antoine Bourdelle. A obținut Marele premiu al Expozițiilor internaționale de la Paris (1937) și Barcelona, iar în țară a primit premiul național pentru sculptură în anul 1941. Autor a numeroase monumente, busturi, statui, basoreliefuri Ion Jalea a fost membru titular al Academiei Române și președinte activ al Uniunii Artiștilor Plastici.

Artistul a luptat în Primul Război Mondial unde și-a pierdut mâna stângă în luptă, fiind nevoit să sculpeze toată viața doar cu dreapta.

Ion Jalea are meritul de-a fi realizat statuia celui mai mare scriitor român din toate timpurile, poetul național Mihai Eminescu (1850 -1889), socotit de cititorii români și de critica literară postumă drept cea mai importantă voce poetică din literatura română.

Ambientale

2 spoturi încastrate în față

Istoric/poveste

Notorietatea lui Eminescu s-a format datorită fabuloasei sale opere literare, dar și profesiunea de ziarist pe care a practicat-o la redacția cotidianului conservator a lui Titu Maiorescu, "Timpul", constituie o altă față a aceleiași inestimabile monede. Articolele eminesciene au abordat tot spectrul de teme al publicației conservatoare, cronici dramatice, literare și chiar mondene, Eminescu dovedind o maleabilitate și o polivalență culturală de neegalat.

Pe plan literar, Eminescu a fost poet, prozator și dramaturg, fiindu-i asociat atributul de Poet Național. Lirica sa îmbină miturile ancestrale și legendele poporului român, cu concepția sa inedită asupra vieții și unde abandonul omului în fața implacabilității fenomenelor și proceselor naturii reprezintă inocența genezei, alterată de activitățile umane.

După rezistențele pe care le-a întâmpinat în timpul scurtei și chinutei lui vieți, opera lui Mihai Eminescu s-a impus fulgerător neamului întreg, iar nu numai elitei culte. În mai puțin de o jumătate de veac, poeziile Poetului Național au fost reproduse în multe zeci de ediții, de la modestele tipărituri populare până la admirabila ediție critică a Fundațiilor Regale, îngrijită de Perpessicius.

Se spune că tot ce s-a creat după el, de la Nicolae Iorga până la Tudor Arghezi, Nae Ionescu și Lucian Blaga, poartă pecetea geniului, cugetului sau măcar a limbii eminesciene. Rareori un neam întreg s-a regăsit într-un poet cu atâta spontaneitate și atâta fervoare cu care neamul românesc s-a regăsit în opera lui Mihail Eminescu.

Îl iubim cu toții pe Creangă, îl admirăm pe Hașdeu, învățăm să scriem de la Odobescu, îl respectăm pe Titu Maiorescu și anevoie putem lăsa să treacă mult timp fără să îl recitim pe Caragiale. Dar Eminescu este, pentru fiecare din noi, altceva. El ne-a revelat alte zări și ne-a făcut să cunoaștem altfel de lacrimi. El, și numai el, ne-a ajutat să ne înțelegem bătaia inimii. El ne-a luminat înțeleșul și bucuria nenorocului de a fi român, spunea Mircea Eliade despre Mihai Eminescu.

Pentru noi, Eminescu nu e numai cel mai mare poet al nostru și cel mai strălucit geniu pe care l-a zămislit pământul, apele și cerul românesc. El este într-un anumit fel, întruparea însăși a acestui cer și a acestui pământ, cu toate frumusețile, durerile și nădejdiile crescute din ele. Noi, cei de aici, ruși de pământ și de neam regăsim în el tot ce-am lăsat în urmă, de la văzduhul munților noștri și de la melancolia mării noastre, până la cerul nopții românești și teiul înflorit al copilăriilor noastre.

Recitindu-l pe Eminescu, ne reîntoarcem, ca într-un dulce somn, la noi acasă. Întreg Universul nostru îl avem în aceste zeci de pagini, pe care o mână harnică le-a tipărit și le împarte astăzi în cele patru colțuri ale lumii peste tot unde ne-a împărtășiat pribeția. Păstrați-le bine; este tot ce ne-a rămas neîntinat din apele, din cerul și din pământul nostru românesc.

Obscur, dar mai puțin patetic, neamul românesc simte că și-a asigurat dreptul la "nemurire", mai ales prin creația lui Mihail Eminescu. Petrolul și aurul nostru pot într-o zi, seca. Grâul nostru poate fi făcut să crească și aiurea. Si s-ar putea ca într-o zi, nu prea îndepărtată, strategia mondială să sufere asemenea modificări, încât poziția noastră de popor de graniță să-și piardă însemnătatea pe care o are de un secol încoace. Toate acestea s-ar putea întâmpla. Un singur lucru nu se mai poate întâmpla: dispariția poemelor lui Eminescu. Si cât timp va exista, undeva prin lume, un singur exemplar din poeziile lui Eminescu, identitatea neamului românesc a fost "proiectată în eternitate" prin versurile unui poet care a suferit toată viața de sărăcie, uneori chiar și de foame, și a murit, omorât de un nebun, într-un ospiciu...Este o lecție de modestie pe care însăși istoria ne-o da, nouă tuturor...

Mircea Eliade, Paris, Septembrie 1949

Eminescu a respins oferta de a fi "poet de curte" deci apropiat vederilor și considerațiilor Casei Regale și din această cauză speculațiile privind moartea sa prematură au indicat un asasinat premeditat "la nivel înalt".